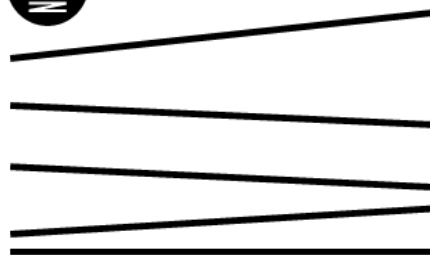

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

d'Hèle, Théodore Hales.; [Théodore Hales d'Hèle] ; med Musik af [André] Gretry ; oversat til samme Musik af J. H. Wessel.

Titel | Title:

Den falske Formodning eller den skinsyge
Elsker : et Syngestykke i tre Akter

Udgivet år og sted | Publication time and place:

[Kbh.], [1787]

Fysiske størrelse | Physical extent:

72 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DEN

FALSKE FORMODN

d' Hell.

561-242-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

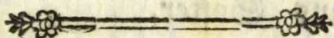

1 1 56 0 8 01671 X

+ REX

Den
Falske Formodning
eller
den Skinsyge Elsker.

Et S y n g e s t y k k e
i tre Akter,

med Musik af Hr. Gretry.

Oversat til samme Musik

af

J. H. Wessel.

1788

Personerne.

Lopez de la Plata, en riig Kiebsmand.

Leonore, hans Datter.

Allonzo, hendes Elsker.

Isabelle, hans Søster.

Florival, en fransk Officeer, hendes Elsker.

Jacinte, Leonores Pige.

Skuepladsen er i Cadix.

Første Akt.

Theatret forestiller et Kammer med et Kabinet
to Dørre og et Vindue med Gitterværk
efter spansk Maade.

Første Scene.

Lopez de la Plata.

Se nu er det fra Haanden. Lad mig en-
gang see, hvad jeg har skrevet. (han læser Brevet)
"Hr. Don Diego, min bedste Ven! Efter en Reise
paa fire Maaneder er jeg nu endelig kommen til
Cadix. Ved min Ankomst fik jeg at vide, at
min stakkels Sviigersøn, som stod i Handel med
os, var død. Gud være hans Siel naadig!
I øvrigt har han meget vel indrettet Tingene,

A 2 han

han har testamenteret de 100000 Piastre, som han havde staaende i vores fælles Handel, til min Datter, foruden anseelige Effekter. Jeg er allene bange for, at Leonore skulde faae i Sinde at giøte sig anden gang og opsiges sin Capital. De indseer selv, min kiere Companion! at jeg vil giøre alt mit til at hindre hende fra at giøte sig igien, da det vilde stride saa meget imod vores Fordeel. Jeg skal anvende alle muelige Overtalelser for at faae hende til at sidde Enke, og gaae i Compagnie med os i hendes afdøde Mands Sted; men Ulykken er, at hun er ung og sig selv raadig. Hun blev tvungen til sit første Givtermaal, og kunde maaskee faae i Sinde at tage Erstatning derfor. Her er en Hoben franske Officerer, som skal fægte imod vore Tiender, Portugiserne, og alle Mand og Fædre ønske at de maatte reise jo før jo heller. Jeg er min Herres ærbødige Tiener. Lopez de la Plata." (Han lægger Brevet sammen). Jacinte! (Han skriver uden paa: "Til Hr. Don Diego Mercado, Grosserer paa Vera Cruz i Mexico). Jacinte! — Denne Don Alonzos Besøgelse staaer mig slet ikke an — man siger, han er ung, velstakt, af stor Familie og uden Midler — Leonore har et føelsomt Hierte — Jacinte! denne Pige maa vide Besked i den Sag, jeg maae fritte hende ud. Jacint. — —

Anden

Anden Scene.

Lopez. Jacinte.

Jacinte.

Her er jeg, min Herre! — Gaaer De ud?

Lopez.

Ja, jeg vil tale med den Capitain, som reiser til Mexico. Hvad bestiller Leonore?

Jacinte.

Hun spadserer ganske tungsindig i sit Kammer.

Lopez.

Hvordan? Græder hun bestandig over den Afdøde?

Jacinte.

Ja, over den Afdøde. De giettede ret.

Lopez.

Hun var dog ikke saa inderlig forelsket i ham.

Jacinte.

Ikke i hans levende Live; men nu er han død — Ah!

Lopez.

Jacinte! Tael aabenhjertig med mig! Skulde det ikke snarere være min Hiemkomst, som setter din Frue i slet Lune? Skulde hun ikke i de sex Maaneder, hun har været Enke, og medens jeg har været borte, fattet Godhed for nogen Frier.

Jacinte.

O Himmel! see hvilket Indfald! i sin Faders Graværelse! en fornuftig Kone, som hun! en Kone, som allerede er sine tyve Aar! Ah, min Herre!

Arie.

Alt en Glut paa femten Aar
Saa lumsk sig kan forbinde,
Og uden Fædres Minde
Lor Fias sig lade snakke for,
Af den, hendes Gunst vil vinde,
Jeg i de Aar
Tilgiiver saadan Pige,
I Ungdoms Baar
Maae svage Magt for Elskov vige;
Men den, som tæller tyve Aar,
Som har lært fornuftig tænke,
En ærværdig, sindig Enke
I de Aar
Ei saadant Fiaserie anstaaer.
Hvorfra kan slig Mistanke komme?
Vi fortjene bedre Domme:
Men det kan være,
De harcellere.

Lopez.

Nei i Sandhed ikke, Jacinte! Jeg sagde det ikke for Speg; men jeg seer nu, at jeg havde Uret. Du har med uimodsigelige Grunde
over-

overbeviist mig derom, og alt hvad man har snakket i Byen — —

Jacinte.

Er paa min Vre usandt.

Lopez.

Derom er jeg fuldkommen forvissset og —

Jacinte.

Det er kun tre Dage, siden De kom tilbage, De kan altsaa ikke vide Tingene bedre end jeg, og De troer dog ikke, at jeg skulde ville bedrage Dem?

Lopez.

Det er du ikke istand til — — Jeg tænkte ellers ikke paa din Frues modne Alder. Er hun virkelig tyve Aar gammel?

Jacinte.

Ja, Herre! og jeg ogsaa.

Lopez.

Har jeg seet Mage! Du ogsaa! Der kan man dog see, hvad Ondskab kan hitte paa; bagtale to saa sindige og satte Fruentimmer, to ærværdige Matroner! Fortælle mig om en Don Alonzo — — Hæ — hvad feiler dig, min Pige? Du seer saa forvirret ud.

Jacinte.

Jeg, Herre? Nei, slet ikke.

Lopez.

Kiender du ikke denne Don Alonzo?

Jacinte (sagte).

Den gamle Ræv veed alt for god Beskeed,
det nytter ikke at dølge det for ham. Man maae
give Tingen en Bending.

Lopez.

— Nu da?

Jacinte.

Jo, Herre! — jeg — jeg kiender Don
Alonzo, og det endog meget nøie.

Lopez.

Saa! lad os høre.

Jacinte.

Han er ikke mere her i Landet. Han er
reist hen at besøge sin Oncle, som eier store Mid-
ler, og ligger nu for Døden.

Lopez.

Og denne Graværelse koster vist nok Taare?

Jacinte.

Ja, det maae De være vis paa, hans Sø-
ster har grædt saa for ham.

Lopez.

Hans Søster?

Jacinte.

Ja, hans Søster. Don Alonzo er Don-
na Isabelles Broder.

Lopez.

Du vil lære mig at kiende hans hele Fa-
milie.

Jacin-

Jacinte.

Ah, Herre! dersom de kiendte Donna Isabella, hvor vilde De ikke beklage hende?

Lopez.

Jeg beklager hende alt i Forveien. Hvad er der mødt hende?

Jacinte.

Hendes Formynders vil ægte hende imod hendes Villie.

Lopez.

Du gjør mit Hierte gandske bevæget; men lad os komme til Don Alonzo igien.

Jacinte.

Denne søle Formynders holder hende indsluttet paa en Herregaard, en Fierdingvei her fra Byen; man kan see Gaarden fra vores Have af.

Lopez.

Ja det gamle Taarn; men sig mig, hvad havde Don Alonzo at bestille hos min Datter?

Jacinte.

Det skal jeg sige Dem, Herre! Da Isabella er en fortrolig Veninde af min Frue, saa er hendes Broder undertiden kommen her for at følge hende. Det er hele Sagen.

Lopez.

Jeg begriber det, Leonore tog ikke imod Broderens Besøgelse uden for Søsterens Skyld.

Jacinte.

Net op! Hvor De altid finder det Sande.

A 5

Lopez.

Lopez.

Mere end du troer. — Disse Besøggelser af Don Alonzo maae vist nok have faldet kiedsomme lige for din Frue?

Jacinte.

Jaa, til visse.

Lopez.

Nu vel, det maae jeg see at raade Gud paa, og paa det at Broderen ikke herefter skal under noget Paaskud være min Datter til Uleilighed, saa gaae du hen til Isabelle, og beed hende fra mig, at hun ikke oftere vil sette sin Fod inden mine Døre. Forstaaer du, mit Barn?

Jacinte.

Hvordan, Herre? De vil berøve min Frue den Trøst, at omgaaes sin bedste Veninde.

Lopez.

Dersom du tillader det.

Alrie.

Søster væk, Broer tillige.

Nødig jeg sige maae;

Men jeg vil nu saa.

(Spodsk).

Merker du min Pige?

Søster væk, Broer tillige.

Nødig jeg sige maae;

Men jeg vil nu saa.

Men

(med Fruentimmer: Stemme).

"Men hvi sli^g Stræng^hed uden Lige?"

Jeg dig betroer den hele Sag:

Det er saa mit Behag.

Hør meer, ifald en listig Qvinde

Fuld af Ondskab fik i Sinde,

Paa Ermet noget mig at binde,

Der vist blev et artig^t Spil.

Jeg hermed dig ei sigter til,

Som Jacinte troe knap En vi finde.

Men ifald en listig Qvinde ic.

(Han gaaer).

Tredie Scene.

Jacinte (allene).

Uf! Endelig gif han. Han gjorde mig bange. Jeg vilde narre ham; men han narrede mig. See mig engang til de Gamle, hvor de ere snedige. Han har ikke været her meer end tre Dage, og er allerede underrettet om alle Ting. Man skulde troe, at han er kommen fra Mexico allene for at plage os. Jeg vil blive forlegen med min Rolle. Denne gamle Knark vil immer passe paa. Don Alonzo, som kan blive jaloux over sin egen Skygge, vil bestandig holde Die med os. Min Frue, som er forelsket og frugt^som, og er under lige Evang af en Faders Gierrighed og en Beilers Jalouse, vil aldrig faae Mod til at fatte en Beslutning. —
Hvor-

Hvordan skal man komme ud af det med alle disse Folk? Det er meget vanskeligt, og uden Tilsted af Hændelser. — Men hvad seer jeg? Donna Isabelle?

Fjerde Scene.

Isabelle. Jacinte. Florival,
(holdende Kaarden i Haanden, og Isabelle
under Armen).

Florival.

Frygt ikke for noget, min Naadige! Jeg skal forsvare Dem mod hele Spanien.

Isabelle.

Ah, min Herre! min Herre! er De ikke saaret?

Florival.

De seige Folk gjorde ingen Modstand.

(Han løber hen og tager en Lehnestool til Isabelle medens Jacinte holder hende.)

Jacinte.

De her? Frøken! ved hvad Hændelse?

Isabelle.

Lad din Frue strax vide, at jeg er her.

Jacinte.

Ja! men see til, at De saarer denne Herre ud af Huset; thi vi har her en Fader — —

Isabelle.

Gaae du! frygt for ingen Ting.

(Jacinte gaaer).

Femte

Femte Scene.

Isabelle. Florival.

Isabelle.

Nu kan jeg aande mere frit. — Nei, aldrig, aldrig skal jeg glemme, hvad jeg skylder Dem.

Florival.

Hvad De skylder mig! dersom De vidste, hvor usigelig lykkelig jeg er. Jeg er Franssk, Frøken! mit Navn er Ridder Florival. Jeg er reist her igiennem, for at komme til Armeen i Portugal. Jeg saae Dem i Søndags ved Festen, og dette Dieblisk bestemte min Skiebne. Hvilken Fæst for mig! mine Dine vare fæstede paa Deres — Det blev De nok ikke vaer?

Isabelle.

Troer De det?

Florival.

Ah! var det mueligt, at Kierlighed —

Isabelle.

De vilde talt til mig om — —

Florival.

Da Festen var forbi, vilde jeg trænge mig igiennem Mængden for at følge Dem; men Sammenløbet af Folket gjorde, at De kom langt fra mig. Uden at kiende nogen, spurgte jeg alle Mennesker om Dem. Man ansaae mig som en Fiante og en Nar, og jeg fik intet at vide. Fra den

den Tid af har jeg bestandig søgt efter at erfare, hvem, og hvor De var; men forgieves, lige til det Dieblig, da Skiebnen opfyldte alle mine Ønsker. Jeg vil ikke giøre mig nogen Fortieneste af den ringe Tieneste, jeg viiste dem. Jeg kiendte Dem i Begyndelsen ikke. Jeg saae ikke uden et Fruentimmer under Forsølgelse. Af medfødt Drist løb jeg hen at redde hende; men, hvor blev jeg betagen, da — —

Isabelle.

Der kommer nogen. Himlen veed, hvor meget det koster mig, at give min Beskytter Afsked; men De kiender ventelig vore Sæders strænge Lov, dersom man fik dem at see —

Florival.

Jeg forstaaer Dem. Jeg vil gaae; men skulde det ikke være mueligt at faae Dem at see, og faae Leilighed til at tale med Dem, for at udtrykke alle de Følelser, De har opvaakt i mit Hierte?

Isabelle.

Jeg skylder Dem for meget til at nægte Dem noget. Vær her under Vinduet i Aften Klokken 10, saa skal jeg sige Dem, hvor høilig jeg er Dem forbunden og at jeg ikke er uerkiendelig.

Siette

Siette Scene.

Jacinte. De Forrige.

Florival.

Hvilken Godhed! Ah! hvor denne Dag vil blive mig lang.

Jacinte.

Gaae, min Herre! gaae.

Florival

(hilser Isabella og siden affides til Jacinte.)

Hvad hedder din Frue?

Jacinte.

Min Frue! min Herre — min Frue hedder Leonore.

Florival.

Du er elskværdig.

(Han omfavner Jacinte, giver hende sin Pung, hilser Isabelle endnu engang, og gaaer).

Envende Scene.

Jacinte. Isabelle. Leonore.

Jacinte (studser lidt).

Ah! hvor disse Franskmænd ere indtagende.

Isabelle.

Hvad sagde han til dig?

Jacinte.

Hvad han sagde til mig? O! han gjorde det, som bedre var. Men der er min Frue.

Isabelle.

Isabelle.

Leonore!

Leonore.

Min kiere Isabelle, hvor er jeg lykkelig, som faaer dig at see! men ved hvad Lykketræf —

Isabelle.

De veed, hvor grusom en Forsatning, jeg var i. Efter min Broders Afreise benyttede min barbariske Formynder sig af alle de Fordele, som min Faders Testamente gav ham over mig. Han vilde tvinge mig til at give ham min Haand. Uagtet mine idelige Afslag, blev han bestandig ved sin Paastand: Han har endogsaa brugt Trusler. I Morges saae jeg en Notarius komme paa Gaarden; Contracten skulde opsettes; jeg greb da til den eneste Tilflugt, som var tilbage for mig, jeg flygtede i det Haab, at være sikker hos dig. Men min Forsølger blev strax underrettet om min Flugt: Han forfulgte mig med en Hob bevæbnede Folk. Jeg hørte hans Raab; alle Kræfter forlode mig, og jeg faldt igien i hans Hænder.

Leonore. Jacinte.

Ah! hvilken Ulykke!

Isabelle.

Jeg skælver, naar jeg tænker derpaa.

Terzet.

Terzet.

Isabelle.

Jeg skulde Hymen sværge,
Jeg tvungen maatte sværge,
Jeg kunde Skiebnen ei afværge.
Snart jeg ønskede min Død
Endt ved min Død.

Leonore. Jacinte.

Begge.

Sin Død

Hun ønskede endt ved sin Død!

Isabelle.

Ja, jeg kun ønskede min Død.

Leonore. Jacinte.

Begge.

Hun ønskede sig kun sin Død.

Isabelle.

Da jeg med en ukjendt Stemme hørte,

Som til Live igien mig førte,

"Barbarer holder Fred,

"Hvad nu? Saa haardt mod smukke Kion
forfare;

"Min Vre er, det at forsvare,

"Om meer I bruge Magt,

"Jeg Franskmand er, det nok er sagt.

Leonore. Jacinte.

Begge.

Ah! jeg elsker Kionnets Ven;

Her jeg kiender ham igien.

B

Isa=

Isabelle.

"Men hvad! end I tør BOLD udøve?

"I Røvere! min Magt skal prøve."

Som Rasende han faer,

Mit Uheld at afværge,

Omsonst al Modstand var,

Omsonst de sig vil værges,

Som rasende han faer.

Han omstøder, han nedriver.

Min Tyran modløs bliver.

Saa fuld af Skræk han Flugten tager;

Min Franskmand mig ledsager.

Tak skee hans Mod og Flid,

Som bragte mig herhid.

Leonore. Jacinte.

Begge.

De kan ei nok paaskionne

Den ædle Franskmands Mod,

Som kiækt mod Faren stod.

Isabelle.

Jeg frygter, jeg hans ædle Mod

Skal alt for vel paaskionne.

Leonore. Jacinte.

Begge.

De ei saa kiækt og ædelt Mod

Kan alt for vel paaskionne.

Isabelle.

Det kan ei kaldes at paaskionne.

Leonore.

Leonore. Jacinte.

Begge.

Nei Elskov bør hans Mod
Og Tapperhed belønne.

Isabelle.

Det kan ei kaldes at paaskionne.

Jacinte (spidsfindig).

Det kan ei kaldes at paaskionne.

Leonore. Jacinte.

Ere. { Nei Elskov bør hans Mod
Og Tapperhed belønne

Isabelle.

Alle { Ja Elskov skal hans Mod
Og Tapperhed belønne.

Isabelle.

Leonore! Kan jeg stole paa Deres Venstreb?
Vil De forunde mig et Tilflugtssted i Deres
Huus.

Leonore.

Min beste Veninde! Don Alonzos Søster,
ja, det veed Himlen; endskjønt min Fader har
forbudet mig at omgaaes Dem.

Isabelle.

At omgaaes mig?

Leonore.

Jacinte fortalte mig det nyeligen. Han gik
nu ud, og det er endda en Lykke, at han ikke
mødte Dem.

Isabelle.

Han kiender mig ikke. Desuden gif jeg
igiennem Havedøren; De veed, at jeg altid bærer
Nøglen hos mig til den.

Jacinte.

Men nu erindrer jeg en Ting — den Frans-
ske Herre, veed han Deres Navn?

Isabelle.

Det troer jeg ikke.

Jacinte.

Han spurgte mig om min Frues Navn.

Isabelle.

Det er ventelig mig, han har meent.

Jacinte.

Jeg nævnte, min Troe, uden at tænke der-
paa, min Frue; men ligemeget! jeg skal nok
passe paa.

Leonore.

Saa snart Du seer min Fader, maae Du
lade os det vide.

(Jacinte gaaer).

Ottende Scene.

Isabelle. Leonore.

Isabelle.

Hvor jeg vil forvolde Dem Uleilighed, og
om min Broder i det samme kom tilbage.

Leonore.

Leonore.

I hvor Fier hans Tilbagekomst vilde ellers
være mig, saa maae jeg tilstaae Dem, at jeg
ikke ønskede den paa denne Tid. De veed, at
han altid har holdt Deres Formynders Partie.
De veed, hvor opløben han er. Ligesaar jaloux
over sin Families Ære, som over sin Kiereste.
Han, som driver alle vores Nations Fordomme
til det Yderste; hvad vil han sige om vor Udsærd?

Isabelle.

Han vil aldrig tilgive mig det. Ham er det
fornemmelig, som jeg maae holde mig dulgt
for; thi —

(Man hører Jacinte skrig: Frue! Frue!
Don Alonzo! Don Alonzo!)

Isabelle. Leonore.

O Himmel!

(Isabelle løber ind i Kabinettet, uden at faae
Tid til at lukke Døren ret i).

Tiende Scene.

Leonore. Alonzo. Jacinte.

Jacinte.

(som vil holde Alonzo tilbage for at give
Isabelle Tid til at skjule sig).

Åh, Hr. Don Alonzo! hvor min Frue vil
blive fornøiet! Har De haft en lykkelig Reise?
Hvordan befinder De Dem?

"I hele denne og følgende Scene viser Alonzo sig uroelig, da han, skönt uden tydelig at have seet noget, bær Mistanke om, at der er nogen skjult i Cabinettet, og derfor af og til kaster Vinene hen dertil, hvilket er betegnet med et †).

Alonzo.

Elfskærdige Leonore! jeg seer Dem da omsider igien, og min Glæde er ubeskrivelig. † Der-
som De har den Godhed at tage Deel deri.

Leonore.

Alonzo! kan De tvivle derom? Grusomme! Hvorfor lod De mig ikke forud vide Deres Tilbagekomst?

Alonzo.

Jeg vilde med Forsæt komme uventet. † De er dog vel ikke fortrydelig derover?

Jacinte.

O, min Herre! De har gjort ilde i at overraske os; (affides) jeg troer ikke at han har seet hende. (høit) Men for ikke at blive overrasket paa en mere ubehagelig Maade, gaaer jeg tilbage til min Post. Naadige Frue! dersom Deres Fader kommer, maae Don Alonzo gaae. —

Alonzo.

Ind i Cabinettet.

Jacinte.

Nei, i Haven, der er De bedre. Ikke sandt, Frue?

Alonzo

Alonzo (affides).

I Haven!

Jacinte.

(Kommer tilbage, og med en bedrøvet Mine
siger til Alonzo).

Skal jeg condolere Dem? Deres kiere
Oncle —

Alonzo.

Han kommer sig af sin Sygdom.

Jacinte (affides.)

Saa Tak for Urven.

(Hun gaaer).

Tiende Scene.

Leonore. Alonzo.

Leonore.

De seer, Don Alonzo! hvor farlig min
Faders Nærværelse er for Dem. Skönt han
ikke kender Dem, er han allerede underrettet
om, at De kommer her, og han har forbudet mig
at tage imod Deres Besøgelse. Hans Mis-
tanke vil vore, naar han saaer Deres Tilbage-
komst at vide.

Alonzo.

Han saaer den ikke at vide. Jeg har end-
og holdt den dult for min Familie. Jeg har ikke
ladet mig see hiemme; og, saa længe min Kier-
lighed udfordrer det, skal min Hiemkomst holdes
hemmelig for alle Mennesker. Men den Fader,

som De er saa bange for, skulde han ikke lade sig overtale af Deres Bønner? Og et Navn, som mit — —

Leonore.

Et Navn! De kender ikke min Fader. Den fornemste Forbindelse uden Midler, vilde være intet i hans Øine. Kiere Alonzo! hvilken Glæde for os!

Alonzo.

Er det den eneste? Den skal jeg nok erstatte.

Leonore.

Hvad anden Forhindring kan De frygte for?

Alonzo.

Jeg frygter for Dem, † just Dem. † Tilgiv mig, Leonore! Men skulde ikke Graværelsen have gjort nogen Forandring i den Godhed, De havde fattet for mig. Værdiges at tilfredsstille et Hjerte, som elsker med alt for stor Hestighed, for ikke at kalde sin Lykke i Tvivl. †

Leonore.

Utafnemmelige! kan De gjøre mig saadan en Vebreidelse?

Alonzo.

St! Hører De ikke, at noget rører sig?

Leonore.

Rører sig? Hvor?

Alonzo.

I Kabinettet her.

Leonore.

Leonore.

Det er ikke mueligt, De tager fejl.

Allonzo.

Jeg er vis derpaa. De tillader altsaa —

Leonore.

(holder ham tilbage).

Jeg siger Dem, De tager fejl.

Allonzo.

Lad saa være; † men tillad.

Leonore.

Der maae De ikke komme ind.

Allonzo.

Jeg vil derind.

Leonore.

Hvad, er De nu jaloux igien?

Allonzo.

Jeg være jaloux, jeg? Hvilket Indfald!
Jeg handler allene for Deres Beste. Hvem
veed, om Deres Fader ikke har sat nogen derind,
for at høre paa os; altsaa maae man — hvad
De end kan sige derimod —

Leonore

(holdende ham tilbage.)

Gaae ikke ind, jeg forbyder Dem det.

Allonzo.

Deres Forbud nytter ikke.

Leonore.

O Himmel! Allonzo! dersom De elsker
mig —

Alonzo

(Skyder hende tilbage og løber til Kabinettet).

Intet kan holde mig tilbage; jeg har taget min Beslutning og — (Døren til Kabinettet bliver lukket i Laas.) Nu vel! havde jeg Uret?

Leonore.

Og, hvad slutter De deraf?

Alonzo.

Hvad jeg slutter? Lør De spørge mig derom? Hvad jeg slutter, at min Ulykke er vis, at den Falskeste, den Troløseste af alle Fruentimmer har bedraget, har forraadet mig.

Ellevte Scene.

De Forrige. Jacinte og siden Lopez.

Jacinte.

Herren kommer. Flye gesvindt min Herre! men hvad skader ham?

Leonore.

Gaae, Alonzo! min Fader kommer. Vil De gjøre mig ulykkelig?

Alonzo.

Jeg — skulde gaae bort!

Quartet.

Alonzo.

Skrupler bort, ei meer taalmodig.

Alt eens mig er.

Jeg tager Hevn, den tager blodig.

Feige Mand, Rival! mød mig her.

Leonore.

Leonore.

Hr. Alonzo!

Jacinte.

Betænk —

Leonore.

Vær dog taalsmodig.

Alonzo.

Jeg tager Hevn, den tager blodig.

Feige Mand, Rival! mød mig her.

Leonore.

Mon De Rival ei haver her?

Jacinte.

Nei De Rival ei haver her.

Leonore.

Du min Ufskyldighed skal kiende.

Jacinte.

Gaae bort, gaae bort, De hende
Skal ufskyldig kiende.

Leonore. Jacinte.

Ah, hoor han forblindet er!

Nei, De Rival ei haver her.

Alonzo.

Feige Mand, Rival! mød mig her.

Lopez (uden at sees.)

Hvad Larm (han lader sig see)

Hvad Larm! faaer jeg hos mig at høre.

Leonore.

O Skrak! min Faer —

Jacinte.

Hvad skal vi giøre?

Lopez.

Alle Tre.

Alle Tre.

Lopez.

Min Datters Graad! — en ufiendt Karl —
 Min Ven! vær ikke fuldt saa gal.
 Betænk, at Huset mig tilhører;
 Commando her jeg selv vel fører?
 Hvad vil De her?
 Hvad søges her?

Alonzo (i Brede).

Man skal mig Regnskab giøre.

Lopez.

Nu, nu saa vred ei vær.

Leonore.

Ah! Ah! hvad skal vi giøre?

Jacinte.

Alle Fire. Man skal Dem Regnskab giøre.

Alonzo.

Man skal Dem Regnskab giøre.

Lopez.

Man mig bør Regnskab giøre.

Alonzo.

Kom Rival —

Leonore (til Alonzo).

Kolig vær.

Lopez.

Svares der?

Alonzo.

Med mig her.

Lopez.

Lopez.

Leonore! Jacinte!

Jacinte

(sagte, pegende paa sin Pande.)

Lidt jeg af den et Raad udpiinte.

Lopez.

Du, som Dig reent fra Verden slaar,
Lucretia paa femten Aar,
Vil du vel svare,
Og ret forklare
Mig denne Sag?

Alonzo.

Hvad kan hun svare

Leonore (affides.)

Hvad vil hun svare?

Jacinte.

Jeg skal forklare

Den hele Sag:

En Dame, som flygted',

Som frygted'

Bad os paa Knae om sikkert Opholdssted.

Hun forfulgtes,

Her hos os hun dulgtes.

(Her gjør Lopez en Mine, som han vilde
sige: det gjør hun godt).

Her hos os hun dulgtes.

Lopez.

Seer man vel!

Jacinte.

Jacinte.

I dette Kammer er hun skjult.
 (Alonzo seer forundret til Kabinettet).
 Hun af det Uhyr blev forfulgt.
 (Lopez seer paa Alonzo).

Som i

Det Raserie,
 Som ham forrykker
 Vil Doren slaae i Stykker.
 (Lopez seer vredt paa Alonzo).

Hvor vel for os!
 De er herhos,
 Thi hvis ei, saa Bee for os!
 Alonzo.

Et Fruentimmer! hvad Kneb uden Lige?
 Jacinte.

Det er hans Pige.
 Leonore.

Ja, min Faer den Ubefat,
 Som Raserie kun lader,
 Han grusom vil, som en Besat,
 Den livløs see, som h m tilbeder.
 Lopez.

Men, hvorfor er De saa vred?
 Alonzo.

Utroe Qvinde!
 Leonore

(i Fortroelighed til Lopez).
 Han mistænkt har sin Eiferinde.
 Lopez.

Lopez.

Har han mistænkt sin Elskerinde?

Lopez. Leonore.

Begge.

Hvor Kierlighed dog kan forblinde!

Han er jaloux,

Og stærk jaloux.

Ha! ha! ha! Frygt for Rival

Ham reent gjør gal.

Alonzo.

Nei, De skal mig ei længer drille;

Bedragerne jeg blott' vil stille,

Mig intet Hindring er

Utroe Pige! falske Pige!

Der hun er.

(Alonzo troer at pege paa Leonore; men Jacinte, som har været henne at hente Isabelle, har stillet hende paa Leonores Plads. Isabelles Ansigt er skjult med et Slør.)

Leonore. Jacinte. Lopez.

Alle Tre.

Der hun er.

Alonzo.

Min Gud! det er en Dame.

Leonore

Leonore. Jacinte.

Begge.

Flue, flue, min Dame!
De Ulykke vente kan
Af en vred og skinsyg Mand.

Leonore. Jacinte. Lopez.

Alle Tre.

Han veed ei meer at sige,
Han er ei hidsig meer:
For Suk maae Breden vige.
Hvor han forvirret er!

Allonzo.

Ah! Ah!

Leonore. Jacinte. Lopez.

Alle Tre.

For Suk maae Breden vige.
Hvor han forvirret er!

Lopez.

Den, som ei merker af hans Tone,
At hun endnu er ei hans Kone,
Han er ei flog.
Men tael, min Herre! dog.

Allonzo.

Ah! ah!

(Han seer sukkende paa Leonore, og gaaer.)

Leonore.

Leonore.

Det grusomt var at høre,
Nei, aldrig jeg det glemme skal.

Jacinte (til Lopez.).

Det lystigt var at høre.

(til Leonore).

Det grusomt var at høre.

Lopez.

Det lystigt var at høre.

Nei, aldrig jeg det glemme skal.

Anden

Anden Akt.

Første Scene.

Leonore (allene).

Arie.

Et Nag saa svært jeg vil affaste,
 Han vel fortient min Brede har;
 For maae de mig som flygtig laste,
 End være Slave af en Nar.
 Slig Harm skal mig ei mere krænke
 Jeg bryder de forhadte Baand;
 Alonzo tør mig troeløs tænke,
 Alonzo bør ei faae min Haand.
 Men — brække en saa yndig Lænke! —
 Ah! Tanken ene skrækker mig.

(Hun er tvivlsraadig.)

Et Nag saa svært ic.

Anden Scene.

Leonore. Jacinte.

Jacinte.

Er De der, Frue? Hvor har De giort af
 Isabelle?

Leonore.

Leonore.

Hun er skjult i Lysthuset i Haven; min Fader troer, at hun er reist.

Jacinte.

J Sandhed! men jeg, kan De giette, hvorfra jeg kommer? Jeg har seet ham.

Leonore.

Seet? Hvem?

Jacinte.

Don Alonzo.

Leonore.

Den Ulyksalige! har Du seet ham?

Jacinte.

Hvad skulde jeg giøre? Jeg har saa godt et Hierte. Dersom De vidste hvordan hans Forsatning er — oh! oh! —

Leonore.

Læg vel Merke til, hvad jeg siger Dig. Det er ude imellem os, Jacinte! og jeg vil min Livstid aldrig see ham mere. Jeg forbyder Dig nogentid at nævne hans Navn. Forstaaer Du mig?

Jacinte.

Ja, Frue! — det skal skee. — Men for at tale om andre Ting: Er De ikke bange for, at Isabelles Formynders vil søge hende her? Det er sandt, at denne Franske Officeer jog ham en temmelig Skræk i Blodet. —

Leonore.

Har Du talt med ham?

Jacinte.

Imidlertid kunde dog Kierlighed give ham
Mod.

Leonore.

Hvad sagde han Dig?

Jacinte.

Hvem? Isabelles Formynder?

Leonore.

Nei! dette Uhyre af et Menneſke.

Jacinte.

Hvem?

Leonore.

Ah! — men — Don Alonzo.

Jacinte.

O! De har jo forbudet mig at nævne ham?

Leonore.

Det er for ſidſte gang. Fortæl mig om
ham, jeg beder Dig indſtændig.

Jacinte.

Nu da, Frue! Don Alonzo — i Færſtnin-
gen ſtod han i dyb Taushed — ſtampede med
Fødderne — beed ſig i Læberne — trampede med
Foden — derpaa bandte han — o! hvor han
bandte! — og derpaa græd han —

Leonore (ſukkende.)

Han? Ah! —

Jacinte.

Jacinte.

Siden sagde han, at han var i den yderste Fortvivelse over at have mistænkt Dem for Uret.

Leonore.

Du taler vel. Du siger mere hvad han har meent, end hvad han har sagt. Hans Fortvivelse kommer ikke deraf, at han har havt mig mistænkt; men over ikke at have overbevist mig; thi den Utafnemmelige troer bestandig, at jeg er troeløs. Kort sagt —

Jacinte.

Kort sagt, han har indstændigen bedet mig, at om jeg vilde redde hans Liv, da at skaffe ham en Samtale med Dem i Aften.

Leonore.

En Samtale! hvilken Dumdriftighed af ham at haabe saadant!

Jacinte.

O! jeg har ikke lovet ham noget; og siden De vil aldrig see ham mere, saa vil jeg gaae at sige ham, at det er en Umuelighed.

Leonore.

Jacinte!

Jacinte.

Nu løber jeg derhen! Frue!

Leonore.

Nei — her — jo — jeg vil see ham.

Jacinte.

See ham?

Leonore

Jeg kiender Don Alonzo. Et Ufflag vilde alt for meget kildre hans Stolthed. Han vilde troe, at jeg ikke havde Mod nok til at blive kold-
sindig ved hans Nærværelse. Men han skal faae at see, hvad jeg er istand til. Lad ham komme! — Lad ham komme, og af min egen Mund modtage sin Uffkeed.

Jacinte.

Af Deres egen Mund! ja, det vil ogsaa giøre bedre Virkning. — Men imidlertid vilde jeg gaae hen til Isabelle. Hun talte nyelig til mig om et Sted, hvor hun vilde mødes med den-
ne Franskmand.

Leonore.

Hvad Tid kommer han?

Jacinte.

Hvem? Franskmanden?

Leonore.

Nei, nei, — Don Alonzo.

Jacinte.

Saa snart Deres Fader er gaaet i Seng.

Leonore.

Min Fader gaaer ikke i Seng før end
Klokken 9.

Jacinte.

Jacinte.

Det er sandt, de tre Kvarteer er en Evighed at vente i. Jeg vil gaae ned i Haven for at tale med Isabelle.

Leonore.

Ja gaae; men tag dig vare, at min Fader ikke faaer dig at see.

Jacinte.

O, frygt ikke! lad mig kun raade. De skal faae at see, at —

Tredie Scene.

Lopez. De Forrige.

Lopez (til Jacinte.)

Hvor gaaer Du hen?

Jacinte.

Hen at spadsere lidt i Haven.

Lopez.

Spadserer i Haven paa denne Tid! Havens doren er lukt.

Jacinte.

Lukt?

Lopez.

Ja, der kan Du see Røglen.

Jacinte.

Vil De lade mig faae den; jeg trænger til at tage frisk Luft.

Lopez.

Tage frisk Luft naar Duggen falder! Du er toffet, mit Barn! Du, som har saa svag Helbred — See, er Du der, min Datter?

Jacinte (affides).

Hvordan vil det gaae den stakkels Isabelle? Vi kan ikke mere komme sammen. Forbyde os at spadserere! det er for haardt.

Lopez.

Nu, Leonore! hvad tænker Du om den jaloux Cavaleer, vi talte med før?

Leonore.

Jeg tænker, min Fader! at hans Kiereste er meget at beklage.

Lopez.

Lie stille, Kieresten er saa god som han. Det Fruentimmer, som forelsker sig i en Nar, maae absolut være halvgal. Jeg vedder, de bliver snart gode Venner igien. Ah! ah! en tre, fire gange, saa tilgiver Tossen ham Alting.

Leonore.

Det troer jeg ikke min Fader.

Lopez.

Og jeg, seer Du vel, vil vedde derpaa.

Jacinte (affides.)

Og jeg vil holde halvt.

Lopez.

Lopez.

Der kan man see, hvad Kierlighed er,
Leonore! Du kiender ikke denne sordærvelige Vi-
denskab. Enkkelig er Du.

Leonore (sukkende.)

Enkkelig!

Jacinte

(affides til Leonore.)

De bliver forvirret, betænk, De derved for-
raader Dem selv.

Lopez.

At giøre sig anden gang! hvilken Taabe-
lighed!

Mrie.

At giøre sig i Tugt, i Ære
For een Gang, kan saa være,
Til Nød det taales kan;
Den fra Forstanden maatte være,
Som gif paa nye ind i den Stand.

Jacinte. Lopez.

Ja fra Forstanden maatte være,
Den, som paa nye gif i den Stand.

Jacinte.

Det var min Troe en smuk Tanke, og splin-
ter nye.

Lopez.

Hvad synes Du om den, Leonore?

Leonore.

Jeg forsikrer Dem, min Fader! jeg er deri
enig med Dem.

Lopez.

Nei! er det ogsaa sandt?

Jacinte.

Ja, det staaer jeg Dem inde for, Herre!
i dette Dieblis siger min Frue ikke, uden hvad
hun mener; (sagte) men om en Times Tid vil
hun mene anderledes.

Lopez.

Ja, naar Du staaer mig inde derfor, saa
har jeg ingen Tvivl meer. Altsaa, min Datter!
har Du besluttet at forblive i Din Enkestand?

Leonore.

Ja, min Fader! det er mit fulde Forsæt.

Lopez.

Du glæder mig. Hvad Dine Midler angaaer, saa skal jeg nok see at anvende dem paa
beste Maade; og jeg tør love Dig, at Du om
10 Aar skal være den rigeste Enke i Spanien.

Jacinte (sagte).

Om 10 Aar! det er en smuk Udsigt. (høit)
Oh! Frue! hvor De er lykkelig, som har saa
god en Fader.

Lopez.

Du gier mig Complimenter — Men Du,
Leonore! hvi seer Du saa bedrøvet ud? Mig
synes Du er rørt, min Datter! Det er Erin-
dringen

dringen om den stakkels Afdøde, som stedse plag-
ger Dig.

Jacinte.

Ah! Herre! tael ikke om ham! naar vi alle-
ne tænke paa den kiere Mand, saa blive vi saa
bedrøvede, saa bedrøvede — See, hvor min
Frue er forvirret; kom, kom, Frue! og gaae
ind i Deres Cabinet.

Leonore.

Tillader De, min Fader?

Lopez.

Ja, mit Barn! gaae hen at hvile Dig;
det gjør mig ondt, at jeg har oprippet Dit Saar.

Jacinte (affides.)

Troöst Dem, Frue! Don Alonzo kommer
strax.

Fjerde Scene.

Lopez (allene).

Jeg lader mig ikke narre af denne Empfindt-
lighed; det er ikke Mandens Død, som foraar-
sager den, det er Elskerens Fraværelse. Til
Ulykke, vil denne Fraværelse ei vare længe; jeg
veed at de vente Don Alonzo til Cadix. —
Denne Møgel skal ikke mere komme af mine Hæn-
der. Ingen Tour mere i Haven — det er vist
deres Samlingsplads — Hvor det vil forårsage
mig megen Umage og Forlegenhed — den af-
sknelige

ffnelige Kierlighed! — men jeg hører nogen
komme.

Femte Scene.

Lopez. Florival.

Lopez.

Hvem spørger De efter, min Herre?

Florival.

Jeg spørger efter Grosseren Hr. Don Lopez,
den rigeste og  rligste Mand i Cadix.

Lopez.

De g r mig stor Vre.

Florival.

Hvad? Min Herre! er det Dem? Jeg be-
der Dem tusinde gange om Forladelse, at jeg ikke
strax kiendte Dem igien.

Lopez.

Siden det er den første gang vi see hinan-
den, saa er Feilen ikke saa stor. Hvad er ellers
til Deres Tieneste?

Florival.

O! en Bagatel, min Herre! en liden
Bexel.

Lopez.

Lad see — 200 Piafter til Ridder Florival
eller Ordre.

Florival.

Det er Deres underdanige Tiener.

Lopez.

Lopez.

De skal strax blive betalt, De skal aldeles ikke bie.

Florival.

O! jeg bier, saa længe De vil, det har slet ingen Hast.

Siette Scene.

Florival (allene).

Det er da min elskværdige Leonores Fader. Ah! dersom jeg under dette Paaskud kunde see hende et Øieblik! det er for meget at haabe — Men i Aften skal jeg i det mindste have den Lykke at tale med hende — See der er Vinduet — Lopez maae endelig være underrettet om den Tildragelse i Morges, og at det er en Fransk Officer, som har frelst hans Datter, han seer mig ud til en god Mand; dersom jeg aabenbarede mit Hierte for ham, skulde han da vel nægte den Leonores Haand, som har frelst hendes Liv, hendes Ære? Forgieves Haab — Han vil troe, at nedrig Egennytte driver mig — Leonore er saariig — hvilken Skade!

Syvende Scene.

Florival. Jacinte og siden Lopez.

Jacinte.

Hvordan, er det Dem, min Herre?

Florival.

Florival.

Er det Dig, mit vakre Barn? Lad mig omfavne Dig. Siig mig, om Du kan hielppe mig til at tale med Leonore.

Jacinte.

Tale med Leonore? De tager feil, De er ikke —

Florival.

Jeg veed nok, at det her ikke er Sted at mødes paa; men min Utaalmodighed —

Lopez

(som kommer ind.)

Der er Deres Penge.

Jacinte

(sagte til Florival.)

Tausshed, Tausshed.

Florival.

O! deri har jeg just min Force.

Lopez.

Maae jeg spørge, hvad Mammiesellen gier her?

Jacinte.

Jeg holdt denne gode Herre med Selskab.

Lopez.

Hold! din Frue med Selskab, og lad os være allene.

Jacinte (til Florival).

Tjenerinde, min Herre!

Florival.

Florival.

Farvel, min smukke Pige!

Jacinte

(sagte til Florival).

Vær taus, i Lusthuset i Haven.

(Hun gaaer.)

Ottende Scene.

Florival. Lopez.

Florival (affides).

I Lusthuset i Haven? Hvad mener hun dermed?

Lopez.

Hundrede og Halvfemsindstive, 195, og 10 Hundrede; vær saa god at tælle dem efter.

Florival.

Hvem tæller efter sine Benner?

Lopez.

Ydmyge Tiener! behag at sidde et Dieblig —

Florival.

Jeg er bange for, at jeg opholder Dem. Jeg veed at de ordentlige Folk gaar tidlig til Sengs.

Lopez

(sætter sig og tager sin Pibe.)

Ja, om en halv Time.

Florival (affides.)

Godt!

Lopez.

Lopez.

Køger De?

Florival.

Jeg gjør Altting med.

Lopez.

Er De af den allierede Armee?

Florival.

Ja, min Herre!

Lopez.

Saa skal De sægte imod vore Fiender, og samle Seiers-Krandsene; det vil blive en smuk Samling. Reiser De snart?

Florival.

Desværre! alt for snart for min Rolighed.

Lopez.

Hvordan da?

Florival.

Ah, min Herre! De er lykkelig.

Lopez.

Ja, det er sandt, jeg eier Midler.

Florival.

Midler! De eier en Skat.

Lopez.

En Skat just ikke; men jeg er i temmelig gode Omstændigheder.

Florival.

Og jeg, min Herre! seer nu det Dieblis i Møde, da jeg skal forlade alt, hvad jeg elsker.

Lopez.

Lopez.

Hvad, Elskov? En Krigsmand skulle! o,
sy! betænk at De hører til vore Folk.

Florival.

Ah! gid det var saa vel!

Lopez.

Men, det er jo saa?

Florival.

Ja — De har Ret — jeg erindrede det
ikke.

Duet.

(Imedens Ritornellen varer, tænde de
deres Piber).

Lopez.

De kun drives bør af Ære,
Den bør Dem ene være kier,
De jo Fransmand er?

Florival.

Kun Elskov er min Ære,
Dens Lænker har jeg kier;
Jeg Elskov troe vil være
Til jeg ei mere er.

Lopez.

Min Helt! tank kun paa Ære,
Kom hjem gesvindt, som Seierherre,
Giv Elskov en god Dag.

D

Florival.

Florival.

Ombyrte er min Sag,
Jeg Elskovs Lyst gier Plads for Ære,
Snart gier jeg Æren Plads for den.

Lopez (utaalmodig.)

Nei da! den, som De saa tilbeder,
Saaer man ei vide, hvem det er?

Florival.

Lad mig see — jeg troer, hun heder —

Lopez.

De troer, hun heder!

Florival.

Men! man taus maae være her.

Lopez (affides).

Hvad, Tusentast, uden Mage!

Florival.

At tie, hvilken Plage!

Lopez.

Siig frem, siig hvem det er.

Florival.

Nei, man taus maae være her.

Lopez.

Siig frem dog, hvem det er,
Hvorfor det ei opdage?

Florival.

Uf Frygt Dem at mishage,

Florival.

Lopez.

Lopez

(lægger sin Pibe).

Mig at mishage!

Hvorfor det ei opdage?

Siig frem dog, hvem det er.

Florival.

Jeg Sagen maae opdage.

Hør nu da, hvem det er:

Den, mig kan saa indtage

Er den, jeg i Dag fik see,

Oversaldt af Røvere.

De Meningen nok gietter?

Lopez.

Jeg Meningen nok gietter?

Florival.

Jeg mig mod Røverne

Til hendes Forsvar setter.

Lopez.

Skal jeg løbe paa Marken med?

Florival.

Hun paa Marken løb afsted.

Lopez.

Og jeg skal fatte dette?

Florival.

De læt begriber dette.

Lopez.

Siig, hvad Navn?

Florival (røger igien).

Nei, nei.

Lopez.

Siig frem. da, hvem det er.

Florival

(reiser sig og nærmer sig baglens til Døren,
Lopez følger ham).

Begge. { Nei, nei, man taus, maae være her.
Lopez.
Kort, Ven! dog vær;
Siig, hvem det er.

(Ved Enden af Duetten brydes ud i en stærk
Latter. Florival gaaer).

Niende Scene.

Lopez allene, siden Jacinte.

Lopez.

Det var mig en løierlig Fætter. Man skul-
de snart troe, at alle forrakte Hoveder i Cadix
havde lagt over med hinanden, at komme hid for
at plage mig. Jeg fattede lidt Mistanke i Be-
gyndelsen; men den Historie om Stratenrøverne
giorde mig rolig igien. For ikke at være udsat
for flere Ubehageligheder, vil jeg gaae til Sengs.
Jacinte! (hun kommer) Iuf alle Døre vel til, og
vær mig, naar det grner af Dagen.

(Han gaaer).

Jacinte.

Ja, min Herre! nu gif han og tog Nøg-
len til Havedøren med sig — Han har vist nok
fattet

fattet Mistanke — Han vil staae paa Bagt —
Hans Vinduer vende ud til Haven — Den stak-
kels Isabelle! hvordan vil det gaae hende, som
seer sig ved Nattetid i Lyshuset allene, forladt
af alle Mennesker? Hvor hun er at beklage! —
Men hvad er herved at giøre? — Jeg maae i
det mindste tænke paa hendes Broder, som Tiden
uden Tvivl falder lang — Herre! — Hr. Don
Alonzo!

Tiende Scene.

Jacinte. Alonzo.

Jacinte.

Nu, min Herre! er De nu ikke mere mis-
tænkelig? Vil De nu omsider holde op at plage
et Fruentimmer, som aldrig har elsket nogen,
uden Dem?

Alonzo

Ja, min kiere Jacinte! jeg lader Dyden
vederfares Ret; jeg føler, hvor stor min Forbry-
delse har været — jeg rødmes over min Bildsa-
relse — O Himmel! hvor Jalousie forblinder
os — hvor jeg kunde tage et Fruentimmer for at
være min Rival! — thi det var jo dog et
Fruentimmer?

Jacinte (affides.)

Han er endnu ikke tilfulde overbevist derom.
(høit) Hvad! tør De endnu tvivle derom?

D 3

Alonzo.

Alonzo.

Nei, Jacinte! Jeg har ikke den mindste Tvivl; men dette Fruentimmer, hvorfor skulde hun skules for mig, og hvad betyder disse Hemmeligheder?

Jacinte.

O, det er noget, vi have os selv forbeholden, som De dog skal faae at vide til Tid og Sted.

Alonzo.

Jeg vil ikke vide det. Leonore er mig troe! gid hun vilde tilgive mig, saa var min Lykke fuldkommen.

Jacinte.

Ja, det troer jeg gierne; men der er langt frem. De vil finde hende saa vred — men De kan nok faae hende mild igien. Jeg gaaer hen at lade hende vide, at De er her.

Alonzo.

Gaae, min kiere Jacinte! men — sig mig — hvem er den unge Officeer, som jeg nylig saae, komme ud herfra?

Jacinte.

Det er en Fransk Officeer, som havde noget at afgjøre med Herren.

Alonzo.

Med Din Herre?

Jacinte.

Ja!

Alonzo.

Alonzo.

En Fransk Officeer?

Jacinte.

Ja! en Fransk Officeer — og De er ikke mere jaloux? — Ah, Don Alonzo! jeg frugter for, at De bliver aldrig helbredet af Deres Sygdom.

(Hun gaaer).

Ellevte Scene.

Alonzo (allene).

Hun bebreider mig min Mistænkelighed; maaskee, hun har nogen Ret; men overalt er det da saa lastværdigt at mistænke? — At elske, uden at være jaloux! — nei, det er ikke at elske — jeg saae hys — der kom nogen — Ah, Leonore! — Skal jeg lade hende vide, at min Oncle er død? Skulde jeg sige hende, at en Formue, overeensstemmende med min Stand og Fødsel — Nei, mit Hierte vilde blive jaloux derved. Jeg vil allene skyldes Kierlighed den Lykke, jeg trakter at opnaae.

Tolvte Scene.

Jacinte.

Alonzo.

Jacinte.

Min Herre! jeg har endelig overtalt min Frue til at tale med Dem.

Alonzo.

Kiere Jacinte! jeg vil kaste mig for hendes
Fodder, og frabede mig Straffen for min
Feiltagelse.

(Han gaaer).

Trettende Scene.

Jacinte (allene).

Det vil koste ham Umage; — men det vil
dog lykkes ham — jeg kiender ham — men min
kiere Don Alonzo! nagtet Deres Fortrydelse,
Deres Taare, Deres Sukke, saa vilde jeg, naar
jeg var i min Fries Sted, saa vilde jeg — saa
vilde jeg — tilgive Dem — Ah! de Mandfolk,
de Mandfolk!

Aria.

Begyndelsen er altid god, —
De ydmyg knæle for vor Fod,
— De giøre alt, hvad vi dem byde;
Giv kun et Bink de strax adlyde.
Hver Elsker er sin Skionnes Træl,
Alt, hvad vi giør, er vel;
Men naar den ydmyge Tilbeder
Bed tusinde Slags Snedigheder
Kun fangen faaer den, han tilbeder,
Da Sproget anderledes lyder;
Elfskov flyer, jalour og sær
Man kun i ham Tyrannen seer,

Man

Man giore maae, hoed han vil byde,
Han gier et Vink, man maae adlyde,
Hans Rone blive maae hans Treel.
Hun intet meer giør vel.

(Hun gaaer).

Tiortende Scene.

Leonore. Alonzo.

D u e t.

Alonzo.

O, Grumme! til Døde det mig frænker,
Du ønfter selv min Død.

Leonore.

Mig Sorg ei mere frænker
De tunge Elskovs Lænker,
Ja de mig nys paalagde Lænker,
Jeg glad er, at jeg brød
Jeg for mit Vel dem brød.

Alonzo.

Er det saa De belønner
Saa stor en Kierlighed?

Leonore.

De med Mistanke lønner
Saa heftig Kierlighed.
Gaae bort —

Alonzo.

Med dens Graad, Dig tilbeder,
Du dog Medynk have bør.

Leonore (affides.)
 Jeg ham endnu tilbeder,
 Jeg haard omsonst mig gior.

Alonzo.

Hør min bittre Klage,
 Ah for haardt det er.

Leonore.

Jeg vil mig ei plage,
 Masquen vil aftage,
 [Jeg hans Taare seer,
 Ah, for haardt det er.

Bege.

Alonzo.

Hør min bittre Klage,
 Ah, for haardt det er!

Leonore.

Ah! hvad giøre her?

Alonzo.

Mit halve Hierte!
 Vil Du min Død?

Leonore.

Swig i mit Bryst jeg aldrig nægte,
 Jeg af Forstillelse ei veed;
 I dette Dieblif mit Hierte,
 Som ene Du at elske lærte
 For Dig gientager her sin Eed.

Alonzo.

Alonzo.

Mig meer ei Jaloufie henriver
 For Din Rolighed sikker vær,
 For Livstid jeg Dig et Løfte giver,
 At jeg jalour ei mere bliver;
 Troe mig, naar jeg ved Vren svar.

Leonore.

Troe paa sin Eed Din Elskerinde,

Alonzo.

Troe, hvad jeg Dig tilsværger nu;

Leonore.

Du Leonore troe skal finde,

Alonzo

(falder paa Knæ).

Du aldrig mig skal see jalour.

(Man hører Florival uden for).

Florival.

Romance.

Da alle Dønelaage

I Nat tillukte sig,

Den Gud, som fører mig,

Den Gud, som altid vaager,

Mig hviffet saa:

Kom, lad os gaae

Hen til den Skionnes Bolig,

Løb ei, kom nyd en Gunst saa tier,

Bestemte Dieblif er nær,

For

Før de Skinsyge Frygt ei bær;
Jeg skal staae Skildtvagt troelig.

(Leonore vil løbe til Vinduet, Alonzo holder
hende tilbage).

Florival.

Den Ven, som Dig tilbeder,
Lad trostesløs ei gaae,
Om han Dig ikke saaer;
Nok, at Din Kæst ham glæder;
Af Dig et Ord et venligt Ord
Fremkaldes Glædes Taare;
Lad mig det Haab stadfæstet see
Som mig i Morges glædede,
Derved mit Liv forsikret see
Min elskte Leonore.

(Alonzo løber rasende til Vinduet med Haanden paa Hefset af Kaarden).

Alonzo.

Uhyesalige!

Leonore.

Ah! hvem De er, saa sige.

Florival.

Jeg maae sige, jeg maae sige. Det er
Faderen.

Duet.

(Alonzo og Leonore see nogen Tid paa hinanden
uden at tale).

Alonzo (spodst).

Svig i Dit Bryst Du aldrig nægte,
Du af Forstillelse ei veed.

Leonore.

Leonore.

Dig meer ei Jalousie henriver,
Jeg for min Fred nu sikker er.

Allonzo.

Hvilken Troeløshed!

Leonore (spodst).

Du tilbeder

Mig Meeneder!

Begge.

Nei, nei, min Gunst ei mere vinder Du.

(De lade som de vil gaae ud).

Allonzo (spodst).

Du Leonore troe skal finde,

Leonore (spodst.)

Troe, hvad jeg Dig tilføerger nu.

Allonzo.

Paa sin Eed troe Din Elskerinde.

Leonore

Du mig aldrig skal see jaloux.

Begge.

Nei, nei, min Gunst ei meer vinder Du.

Tredie

Tredie Akt.

Theatret forestiller en Have med Muur omkring, deri et Lysthuus med Lys i.
Det er Nat.

Første Scene.

Isabelle

(kommer ud af Lysthuset).

Arie.

Vindige Nat! her jeg af dig kun høres,
Jeg dig betroer min første Kierlighed.
Et Dieblif, og strax mit Hierte røres,
O Dieblif for evig du bestemmer mig.

Under fæleste Farer

Overrasker os Kierlighed,

Mon Elskovs Gud sit Anfald sparer,

Til man i største Nød er stød;

Min Florival! (pegende paa sit Hierte)
ja Du det fik.

Min Florival! her, hvor vi ikke høres,
Betroer jeg Dig min første Kierlighed.
Et Dieblif

Dg

Og strax mit Hierte røres,
Min Florival! hid, hvor vi ikke høres.
Kom, hør Dens Sukke kalde Dig,
Som ikkun Du kan gjøre lykkelig.

Jeg hører nogen — mon det er Leonore?

Anden Scene.

Isabelle. Florival.

(man seer Florival oven paa Muren).

Isabelle.

Men nei — hvad seer jeg! — det er ham
— jo det er ham selv.

Florival.

O Himmel! det er hende! — hvor jeg er
lykkelig.

(Han stiger ned af Muren).

Isabelle.

Hvordan, min Herre! er De her? Hvorledes
— skulde Jacinte have sagt Dem? —

Florival.

Hun har ikke kunnet sige mig meer end et
Ord, hun nævnte Lyshuset for mig; Kierlighed
har indgivet mig Resten. Jeg var først uden
for Vinduet, hvor de havde bestemt Samlings-
Pladsen. De veed, jeg kom forgieves, jeg
forskaffede mig en Stige og hastede derhen.

Isabelle.

Isabelle.

Saa megen Tilfældighed efter saa kort et
Bekendtskab, maae sette mig i Forundring, og
jeg veed ei, hvad jeg skal regne det hen til.

Florival.

Ah! tør jeg sige Dem det? Jeg føler den
ømmeste Kierlighed for Dem, jeg merker, at
De finder Dem fornærmet ved min Frihed; De
res Emfindelighed støder sig derover; men hver
Dieblis er kostbart for mig. Denne Leilighed er
maaſkee den eneste, hvorved jeg kan aabne Dem
mit Hierte — Ja, jeg elsker Dem, Madame
og min eneste Vre setter jeg i at behage Dem —
Tør jeg haabe den? Ah, tael — jeg beder Dem
indstændig!

Isabelle.

Jeg burde heller tie; men jeg kan ikke for
stille mig for min Velgjører. Siden De forlanger
det, saa vil jeg reent ud sige mine Tanker.

Duet.

Isabelle.

Jeg veed, at mig en flig Tilbeder
Emigre burde ved sit Balg,
Forstand og Mod og Undigheder
Dem ikkun saa
Skal modstaae.
Jeg Dem kunde sige mere,
Men De jo Fransmand er,
Og flygtige Fransmand ere.

Florival

Florival.

Hvis det er sandt, jeg Dem behager
Og Gienkierlighed haabe tør;
Sig hvi de ei mig det opdager,
Hvi De min Lykke tvivlsom gjør?
Lad mig dog mere høre.

Isabelle.

Men De jo Franskmand er?

Florival.

Ja, jeg Franskmand er.

Isabelle.

Jegge { Og flygtige Franskmand ere.

Florival.

Men jeg ei flygtig skal være.

Florival.

Hvad? De blive ved at nægte mig en Til-
staaelse, hvorpaa al min Lykke beroer? Ah! troe
mig, lad denne ubillige Fordom fare, og denne
Mistanke, som er baade Deres og mit Hjerter
uærdig.

Isabelle.

Den Mistanke vil man maaskee med Ti-
den lade fare.

Florival.

Med Tiden! men betænk, Madame! at jeg
har ikke et Dieblis at give bort; tænk paa min
Forsatning — paa Deres egen. Min Stand,
min Pligt, byder mig at gaae hersra — — De
selv er under Opsigt af een — —

E

Fre-

Tredie Scene.

Allonzo (som lader sig see paa Muren)
og de Forrige.

Isabelle.

O Himmel! jeg er forloren! — jeg beder
Dem frels mig.

(hun flyr ind i Lysthuset).

Florival.

Frygt ingen Ting.

Allonzo

Der er hun, den troeløse, og den samme
Franskmænd; min Ulykke er alt for vis.

Florival.

Det er min Rival, man maae see ham i
Møde.

Qvartet.

Allonzo.

Min Ven! tilgiv min Driftighed,
Jeg gierne vilde høre,
Hvad Anliggender Dem føre
Til dette Sted.

Florival (ligegyldig).

Rierlighed.

Allonzo (heftig).

Rierlighed!

(affødes).

Begge. Utroe Hierte!

Jeg straffe vil det utroe Hierte.

Florival (affødes).

Han er gal af Smerte.

(til

(til Alonzo).

Min Ven! tilgiv min Dristighed,
Jeg gad og gierne høre,
Hvad Anliggender Dem fore
Til dette Sted?

Alonzo (inderlig rørt).

Kierlighed.

Florival (affides).

Begge: Han er gal af Smerte.

Alonzo (affides).

Jeg straffe vil det utroe Hierte.

(de trække Kaardene, Lopez gaaer imellem
dem; han er i Sloprok og Rathue).

Lopez.

Godt Folk! tilgiv min Dristighed,
Jeg gierne vilde høre,
Hvad Anliggender Dem fore
Til dette Sted.

Florival (ligegyldig).

Kierlighed.

Alonzo (heftig).

Kierlighed!

Lopez (spodsk).

Kierlighed!

Jeg ogsaa nok gad vide,
Tilgiv min Dristighed,
Hvem er den Undighed,
For hvis Skyld saa De lide?

Florival.

Leonore mig indtager.

Alonzo.

Leonore Troe forsager.

Lopez.

Hvor er hun, om De behager?

Allonzo.

(pegende paa Lysthuset).

Der gik den Skionne ind.

Lopez.

Jeg vil ind.

Florival.

Nei, Nei, jeg staaer imod.

Allonzo (til Florival).

En Faer De haedre.

(til Lopez).

Alle Tre. Gaae ind

Lopez (til Florival).

De mig som hendes Faer maae haedre.

(til Allonzo).

Gaae ind.

Florival.

Jeg staaer imod al Verdens Faedre.

Jacinte (til Allonzo.)

Hvad søger De?

Allonzo.

Leonore.

Jacinte (til Florival).

Hvad vil vel De?

Florival.

Leonore.

Jacinte (til Lopez.)

Hvor er hun henne?

Lopez (til Jacinte).

Kan du det troe.

Der Samlingsplads bestemt for To.

Florival.

Florival.

De, som min Siel indtager,
Lad mig dog skue Dem.

Lopez.

Lad Dig see, kom dog frem.

Alle
Sire.

Du, som os ved Næsen tager,

Jeg det endnu gientager

Lad Dig see, kom dog frem.

Allonzo.

De, som al Troe forsager,

Lad ham dog skue Dem.

Jacinte.

Der Samlingsplads bestemt for To!

Kan jeg det troe.

Jacinte. Lopez.

Til sidst man dog vel hende seer.

Alle.

Lad dem see Leonore!

(Leonore lader sig see fra den modsatte Side

af Lysthuset og siger:)

Jeg er her.

Alle.

Hun er der.

Allonzo.

Himmel! hvad har jeg gjort?

Lopez.

Hvad vil alt dette sige?

Jacinte.

De skal faae det at vide, siden vi ikke
længer kan skiule det for dem.

Florival.

Hvordan, to Leonorer?

E 2

Leonore.

Leonore.

Nei, min Herre! De irrer, De har giort mig en Fortrød; men Forseelsen har været mod Deres Villie.

Allonzo.

Og min? Leonore! kan jeg ikke vente, at De vil tilgive mig den.

Leonore.

Grusomme!

Allonzo (til Lopez).

Jeg beder Dem indstændig, min Herre! at De vil tale et Ord for mig.

Lopez.

Nu! et nyt Optog.

Allonzo.

Hav den Godhed at læse dette Brev, De vil i det mindste see, hvor lidet Egennytte er Drivesfæderen til min Begiering.

Aria.

Hav med min Qual Medlidenhed,
Mit Kierlighed strafværdig gjorde,
Min Feil kun voldte Kierlighed,
Mon Naade jeg vel vente torde.

Lopez.

Hvad? hans Oncle er død — han arver ham — han ægter min Datter uden Medgift, det er en langt anden Sag.

Jacinte.

Det er det min Tro ogsaa.

Jacinte. Lopez.

Duet.

Hav med hans Qual Medlidenhed,
Ham Kierlighed strafværdig gjorde,
Hans

Hans Feil kun voldte Kierlighed,
 Siig, at han Naade vente torde.

Isabelle (kommer ud af Lyshuset og kaster sig for Leonores Fødder).

Ah, Leonore!

Allonzo.

Hvad seer jeg? Min Søster?

Florival

(som kaster sig paa Knæ ved Siden af Isabelle).

Hans Søster?

Final.

Isabelle. Florival. (Begge)

Hav med hans Qval Medlidenhed,
 Ham Kierlighed strafværdig gjorde,
 Hans Feil kun voldte Kierlighed.
 Siig, at han Naade vente torde.

Alle.

Hans Feil kun voldte Kierlighed.

Leonore.

Hvad skal jeg gøre?

Isabelle. Jacinte. Allonzo. Lopez. (alle Fire).

Hav med hans } Qval Medlidenhed.
 min }

Leonore.

Hvad skal jeg gøre?

Isabelle. Jacinte. Florival. Allonzo.

Lopez. (Alle Fem).

De ham bønhøre.

Leonore.

Jeg seer, at jeg ham maae bønhøre.

Isabelle. Jacinte. Florival. Allonzo. Lopez.

De ham bønhøre,

Hans Feil kun voldte Kierlighed.

Leonore.

Leonore.

Allonzo! Deres Søster nu gjør lykkelig
Og min Veninde!

Tillad at hun sig maae forbinde
Med ham, som værdig viste sig.

Allonzo (omfavner Florival).

Han hende gjøre lykkelig!

Leonore. Isabelle. Florival. Allonzo. (alle fire).

Hvert Bryst føler Glæde,

Hvor Sorg havde Sæde.

Hvor stor vor Lykke er!

Jacinte. Lopez. (Begge).

For den at nyde desmere
(til Florival).

Aldrig flygtig De maae være.

(til Allonzo.)

Aldrig De jaloux meer vær!

Florival.

Jeg skal aldrig flygtig være,

Han jaloux ei mere er.

Allonzo.

Han skal aldrig flygtig være,

Jeg jaloux ei mere er.

Leonore. Isabelle. Jacinte. Lopez.

Aldrig flygtig De maae være,

Aldrig De jaloux meer vær!

Lykkelige alle er.

Chor.

Hvert Bryst føler Glæde,

Hvor Sorg havde Sæde.

Lykkelige alle er.

